

klæring om, at de ville røgte deres Hverv i Troskab mod den danske Folkekirke. Dette synes jeg, enhver, der tager mod et Tillidshverv i den danske Folkekirke, maa kunne sige rent og rundt. Jeg har jo ikke behov at sige, at dette ikke betyder, at man skulde fraskrive sig Retten til ad lovlig Vej at faa Forandringer frem i denne Folkekirkens Styrelse og Ordning. Tværtimod, det høje Tings Medlemmer love jo ogsaa at ville handle i Overensstemmelse med Grundloven; men dermed er jo dog ikke sagt, at man ikke ad lovlig Vej kan arbejde hen til en Ændring af denne Grundlov.

Der kan nægtes en Person Optagelse paa den kirkelige Valgliste, nemlig hvis vedkommende aabenlyst fornægter den kristne Tro eller vitterligt fører et forargeligt Levned eller ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Men der er samtidig foreskrevet, hvordan vedkommende kan klage og hurtigt faa sin Klage paadømt, saa der, inden et saadant Valg kan foregaa, inden Listen er sluttet, kan lades Tid til Klagemaal og gives Udsigt til, at Klagen kan paadømmes i behørig Tid, saa at vedkommende kan komme ind paa Listen og gøre sin Ret gældende ved Valget.

Jeg skal ikke nøjere omtale, hvordan Valget foregaa. Det sker ved Forholdstalsvalg. Jeg mener ogsaa at kunne forbigaa Bestemmelserne i det enkelte om, hvordan Valget anordnes, dette ville Medlemmerne let kunne læse sig til, naar Lovforslaget bliver omdelt.

Med et Par Ord maa jeg derimod omtale, hvad Menighedsraadene skulle beskæftige sig med, og jeg kan gøre det ganske kort, tror jeg, ved at sige, at der i dette Forslag gøres den Forandring, at naar det gælder indre kirkelige Spørgsmaal — maa jeg nævne et Eksempel: Indførelsen af en ny Salmebog —, saa skal Menighedsraadet ikke kunne tage sin Beslutning, inden et Menighedsmøde er hørt, og dette Menighedsmøde bestaar af samtlige kirkelige valgberettigede i Sognet. Det forekommer mig, at det er i god Overensstemmelse med den Erfaring, som er gjort om Virkningen af den tidligere Menighedsraadslov. Der har man alle Vegne, hvor der da er noget kirkeligt Liv, som gjorde sig gældende og havde Forbindelse med Menighedsraadet, indført den Institution, som hedder Menighedsmødet, og naar et saadant Spørgsmaal som det, jeg nævnedes om Indførelse af en ny Salmebog

eller lignende, staar paa Dagsordenen, er intet naturligt, end at man samler den kirkelige Kreds, hvis Ordning det nu gælder, og spørger den, om den gaar med eller imod det forelagte Forslag. Hvad derimod alle de praktiske Anordninger angaar Sognemenigheden vedrørende, er Menighedsraadet den Repræsentant, der afgør eller giver sit Samtykke dertil. Jeg vil have Lov til at nævne, at dette er i fuld Overensstemmelse med den Begrundelse, det tidligere Menighedsraadslovforslag fik, idet den daværende Kultusminister meget stærkt gjorde opmærksom paa, at naar man saaledes ad Lovens Vej i hvert Sogn skabte et Menighedsraad — det er jo maaske lidt højt at kalde det et Menighedsraad, naar det skabes ad den Vej; havde „Sogneraad“ ikke været brugt tidligere, kunde man have brugt det her, men Menighedsraad er jo et historisk Navn —, men den daværende Kultusminister fremholdt altsaa meget stærkt, at naar et Menighedsraad skabtes paa den Maade, maatte man være klar over, at det, som dette Menighedsraad fik med at gøre, kun vilde blive alle de Ordninger, der angaar Kirkelivets ydre Side. Og der mener jeg, at Erfaringen siden har ført til, at skulle de andre Forhold optages, skal Menighedsmødet kaldes sammen, og saa skal man forhandle med dette om Kredens kirkelige Interesser. Endvidere skal Menighedsraadet have at gøre med Spørgsmaalet om Afløsning af Offer og Accidenser, indtil der kommer en Lov desangaaende, og deltage i Afgørelsen af Spørgsmaalet om Kirkens og Kirkegaardens Brug i det Omfang, som Loven bestemmer. Endelig er der Spørgsmaalet om de Penge, der indsamles i Fattigblokken. De skulle ogsaa administreres af Menighedsraadet efter dette Lovforslag, men her har man taget Hensyn til en Erfaring, som er indvunden, nemlig den, at hvor der i Menigheden findes en Menighedspleje, kan det være uheldigt at faa to Organisationer til at arbejde med de frivillige Gaver, og derfor er der udtrykkelig givet her i Loven — jeg indrømmer, det var ikke nødvendigt, for de havde den Frihed tidligere, men den er givet her — en Anvisning om, at Menighedsraadet kan overlade denne fri Menighedspleje de Midler, som maatte indkomme i Fattigblokken. Der er dernæst en Række praktiske Opgaver, som Menighedsraadet vil blive spurgt om. Jeg nævner dem meget hurtigt og kort: Udvidelse af Kirken, Opførelse af nye Kirker, Udvidelse af Kirkegården og Anlæg